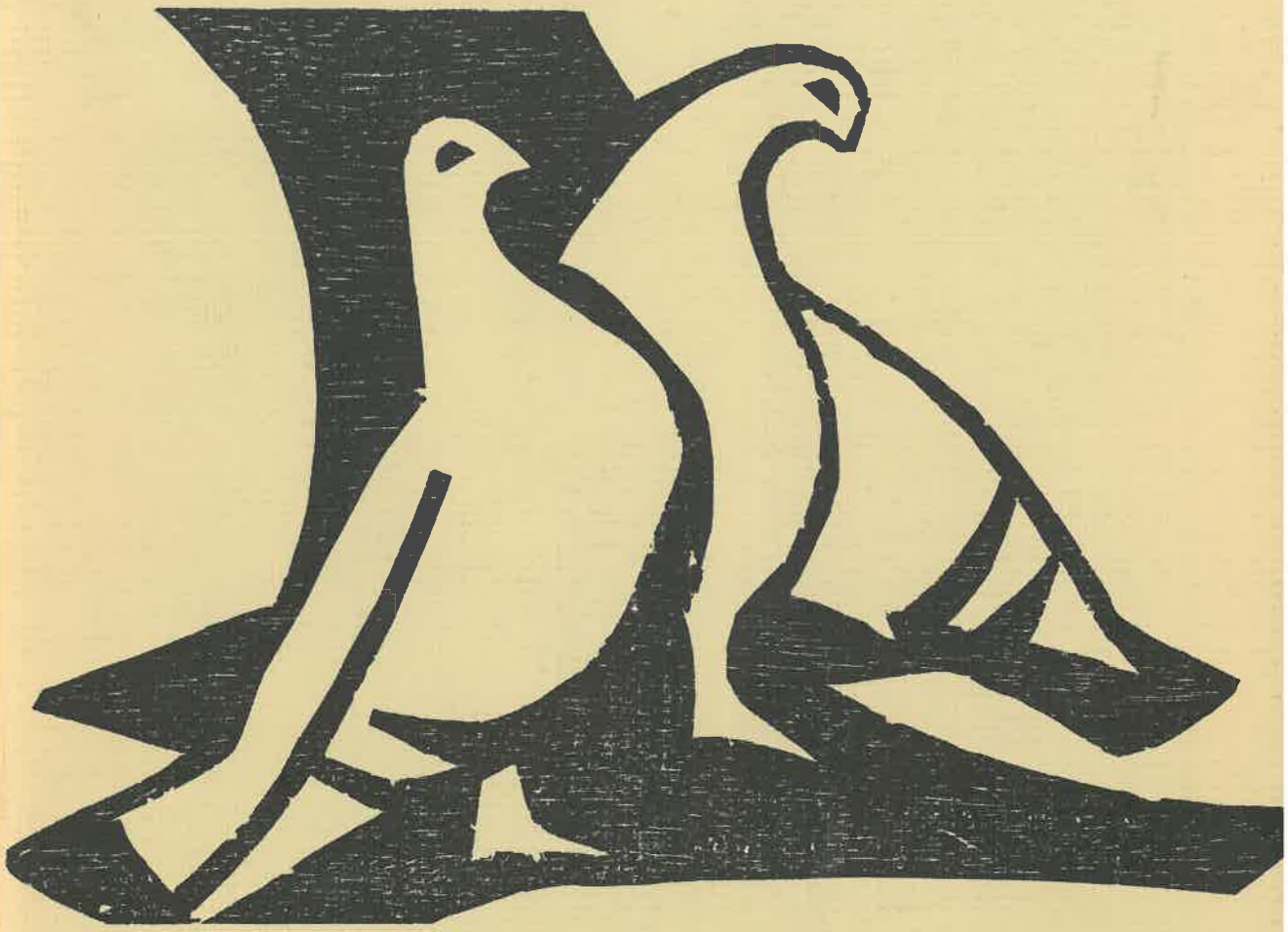

532 7.10.39.

DE TWEE DUIVEN

GRAFISCHE MTS AMSTERDAM
Contactweg 36
1014 AN AMSTERDAM

DE TWEE DUIVEN

LA FONTAINE

GRAFISCHE MTS AMSTERDAM · DECEMBER 1983

VOORWOORD

De Twee Duiven, een van de bekende fabels van La Fontaine, werd voor een bijzondere gelegenheid nog eens in een bijzonder jasje gestoken. Deze uitgave kwam geheel tot stand in de technische afdelingen van de school, die voor zo'n belangrijk deel het stempel dragen van degene die nu afscheid neemt, de heer G. J. van Luyn.

Onvermoeid en met wijsheid heeft hij na zijn aanvaarding als directeur alles gedaan om de school een ander cachet te geven. Voordien was het de Amsterdamse Grafische School afd. MTS aan de Dongestraat, sinds het schooljaar '80-'81 is het de Grafische MTS Amsterdam aan de Contactweg.

Een nieuw schoolgebouw met een ruime en moderne accomodatie was noodzakelijk gezien het toenemend aantal leerlingen. Het plan hiervoor was jarenlang aanwezig, het kwam pas van de grond toen de heer Van Luyn directeur werd. Door volharding en vaak met de nodige strategie heeft hij op tijd het nieuwe schoolgebouw als het ware binnengehaald.

Op zijn initiatief heeft de school wijzigingen ondergaan op organisatorisch en onderwijskundig gebied. Om er een paar te noemen; een gewijzigd leerplan waarbij rekening is gehouden met de nu bestaande drie afstudeerrichtingen en het schriftelijke in plaats van het mondelinge examen. Bovendien is door hem gestalte gegeven aan diverse commissies en vormen van medezeggenschap binnen de school.

Naast initiatief heeft hij ook vele beslissingen moeten nemen. Dit laatste is hem niet vreemd, omdat hij onderwijservaring heeft en op de hoogte is van het grafische bedrijfsleven. Desondanks is het voor hem verre van eenvoudig geweest om bij het nemen van een besluit het iedereen naar de zin te maken.

Als dank voor al datgene wat de heer Van Luyn voor de school heeft gedaan slechts deze paar woorden: ‚De Grafische MTS aan de Contactweg is zijn werk geweest'.

S. D. The

Twee Duiven hielden van elkander;
De een hield het in huis niet uit:
Dol als hij werd nam hij 't besluit
Op reis te gaan – Toen sprak de ander:
Beseft ge wel wanneer ge heengaat,
Dat gij uw kameraad alleen laat?
Eenzaamheid is het zwaarst verdriet;
Voor u niet, egoïst! O mocht slechts een verschiet,
Van last op reis, moeite en gevaren,
Uw overmoed wat doen bedaren.
En dan, als maar de dagen reeds wat zachter waren!
Waarom zo'n haast gemaakt? wacht toch de zomer af:
Daar straks nog kraste een Raaf van een ras vogelgraf.
Geen blad beweegt of 'k zie de vreselijkste keerzij,
Een valk, een vangnet – Ach, zeg ik, als 't reegnen gaat,
Heeft hij 't naar wens, mijn kameraad,
Eten, een bed, en wat dies meer zij? –

Zo teedre taal verlamde schier
Het hart van den avonturier,

Toch kreeg de reislust in zijn ongedurig wezen
Ten slotte de overhand – Hij sprak: staak uw getreur.
Hoogstens een dag of drie en mijn hart is genezen:
Dan keer ik huiswaarts en verhaal in kleur en geur
Mijn vriend wat mij is overkomen.
Wat zal hij lachen! wie een reis heeft ondernomen
Kan veel vertellen thuis: 't relaas dat ik ga doen,
Wat zal u 't een genoegen geven!
Ik zeg: 'k was daar en daar; en dat gebeurde toen;
Ge zult geloven mee te leven.
Zo sprak hij. Diep bedroefd zeiden ze elkaar adieu.
De reiziger snelt heen. Maar zie, een wolk verduistert
De vlakte en dwingt de Duif te schuilen voor een bui.
Daar stond één enkle boom, maar zo schraal, zo ontluis
Dat 't noodweer onze held dwars door het lover teister
De lucht klaart op en hij, verkleumd, doorweekt, kan ga
Hij schudt zich 't water af al rillende van koude.

ar ziet hij, in een hoekje, een veld bestrooid met graan
bij dit graan een Duif: hij kan zich niet weerhouden:
vliegt naar 't vals genot in 't slagnet aangericht:
Hij is gevangen, 't net sloeg dicht.
was een torn in 't net, zodat hij met zijn vlerken,
n poten en zijn bek een uitweg openrukt.
liet er menig veertje. En juist is 't hem gelukt
't lot wil dat een Gier de stumper zou bemerken,
, in het touw verward, bezig zich los te werken,
n strik nog om de keel, een boei nog om het been,
Wel een ontsnapte booswicht scheen.
Gier schiet op hem toe, maar op de Gier stort weder,
diepste hemel uit, een wiekende Arend neder.
Duif greep als zijn kans de twist der rovers aan,
cht, en komt veilig bij een schutting neergestreken:
Hiermee was, meent hij, 't leed doorstaan,
Thans was 't gevaar voorgoed geweken.

Maar een beroerd klein kind, die leeftijd heeft geen har
Mikt met zijn katapult, treft, en doodt voor driekwart
De hulploos fladderende stakker,
Die, voor zijn plannen zwaar beboet,
Met lamme vlerk en manke voet
Voortspringt en hinkt langs veld en akker,
De kortste weg naar huis inslaat,
Door dik, door dun, en inderdaad
Eindelijk aankomt bij zijn makker. –
Ik laat ze alleen en zwijg van 't wonder waar 'k op wijs,
Dat tegen zoveel leed nog opwoog de beloning.
Minnenden, uitverkoornen, gij, wilt gij op reis?
't Zij tot de brug nabij uw woning.
Gij kunt elkander zijn een land van overvloed,
Altijd weer nieuw en altijd goed;
Bepaalt u tot elkaar, de rest heeft toch geen waarde.
Ook ik heb eens bemind: ik zweer u, toenmaals had

Ik voor geen schepen en hun schat,
ch voor het firmament dat flonkert over de aarde,
Geruild de bank, geruild de boom,

Waar hand in hand wij zaten, zaten als in droom
Verzonken, zij en ik, die nacht;
Mijn hart was weerloos in haar macht,
Haar oog was al mijn licht in die nacht van weleer –
Een dergelijk moment, helaas, komt dat ooit weer?
Moet zoveel liefs als 'k zie, en teders, keer op keer
Mij laten voortbestaan ten prooi aan al mijn nukken?
Ach dat nog eens mijn hart te ontsteken dorst in gloed
Voel 'k nooit meer 't geluk waar niet aan valt te ontruk
Dat 'k liefheb, is dat uit, voorgoed?

LES DEUX PIGEONS

LES DEUX PIGEONS

LA FONTAINE

Deux pigeons s'aimaient d'amour tendre.
L'un d'eux, s'ennuyant au logis,
Fut assez fou pour entreprendre
Un voyage en lointain pays.
L'autre lui dit: « Qu'allez-vous faire?
Voulez-vous quitter votre frère?
L'absence est le plus grand des maux:
Non pas pour vous, cruel. Au moins que les travaux,
Les dangers, les soins du voyage,
Changent un peu votre courage.
Encore si la saison s'avançait davantage!
Attendez les zéphyrs. Qui vous presse? Un corbeau
Tout à l'heure annonçait malheur à quelque oiseau.
Je ne songerai plus que rencontre funeste,
Que faucons, que réseaux. « Hélas! dirai-je, il pleut:
« Mon frère a-t-il tout ce qu'il veut,
« Bon soupé, bon gîte, et le reste? »

Ce discours ébranla le cœur
De notre imprudent voyageur;
Mais le désir de voir et l'humeur inquiète

L'emportèrent enfin. Il dit: « Ne pleurez point:
Trois jours au plus rendront mon âme satisfaite;
Je reviendrai dans peu conter de point en point
Mes aventures à mon frère.
Je le désennuierai: quiconque ne voit guère
N'a guère à dire aussi. Mon voyage dépeint
Vous sera d'un plaisir extrême.
Je dirai: « J'étais là; telle chose m'avint. »
Vous y croirez être vous-même. »
A ces mots en pleurant ils se dirent adieu.
Le voyageur s'éloigne; et voilà qu'un nuage
L'oblige de chercher retraite en quelque lieu.
Un seul arbre s'offrit, tel encor que l'orage
Maltraita le pigeon en dépit du feuillage.
L'air devenu serein, il part tout morfondu,
Sèche du mieux qu'il peut son corps chargé de pluie,
Dans un champ à l'écart voit du blé répandu,

Voit un pigeon auprès: cela lui donne envie;
Il y vole, il est pris: ce blé couvrait d'un lacs
Les menteurs et traîtres appas.
Le lacs était usé; si bien que de son aile,
De ses pieds, de son bec, l'oiseau le rompt enfin.
Quelque plume y périt, et le pis du destin
Fut qu'un certain vautour à la serre cruelle,
Vit notre malheureux qui, traînant la ficelle
Et les morceaux du lacs qui l'avait attrapé,
Semblait un forçat échappé.
Le vautour s'en allait le lier, quand des nues
Fond à son tour un aigle aux ailes étendues.
Le pigeon profita du conflit des voleurs,
S'envola, s'abattit auprès d'une masure,
Crut pour ce coup que ses malheurs
Finiraient par cette aventure;
Mais un fripon d'enfant (cet âge est sans pitié)

Prit sa fronde, et du coup tua plus d'à moitié
La volatile malheureuse,
Qui, maudissant sa curiosité,
Traînant l'aile et tirant le pié,
Demi-morte et demi-boiteuse,
Droit au logis s'en retourna.
Que bien que mal elle arriva,
Sans autre aventure fâcheuse.
Voilà nos gens rejoints; et je laisse à juger
De combien de plaisirs ils payèrent leurs peines.
Amants, heureux amants, voulez-vous voyager?
Que ce soit aux rives prochaines;
Soyez-vous l'un à l'autre un monde toujours beau,
Toujours divers, toujours nouveau;
Tenez-vous lieu de tout, comptez pour rien le reste.
J'ai quelquefois aimé: je n'aurais pas alors
Contre le Louvre et ses trésors,

Contre le firmament et sa voûte céleste,
Changé les bois, changé les lieux,
Honorés par les pas, éclairés par les yeux

De l'aimable et jeune bergère
Pour qui sous le fils de Cythère
Je servis engagé par mes premiers serments.
Hélas! quand reviendront de semblables moments?
Faut-il que tant d'objets si doux et si charmants
Me laissent vivre au gré de mon âme inquiète?
Ah! si mon cœur osait encor se renflammer!
Ne sentirai-je plus de charme qui m'arrête?
Ai-je passé le temps d'aimer?

COLOFON

De Twee Duiven werd in het nederlands weergegeven door M. Nijhoff.

De houtsneden zijn van de hand van Paul Overhaus. Het boekwerkje werd in de handzetterij, drukkerij en binderij van de Grafische MTS Amsterdam vervaardigd. De letter die daarbij gebruikt werd is de Lectura van D. Dooijes. De tekst werd samen met de houtsneden op een Heidelberger degelpers gedrukt wat enige beperking oplegde ten aanzien van formaat en bindwijze. Het stofomslag werd gedrukt door Drukkerij J. K. Smit & Zn. te Amsterdam.

Het papier voor het binnenwerk en omslag werd ter beschikking gesteld door Proost en Brandt nv en het papier voor het stofomslag door Lutkie & Smit Papier bv.

De Twee Duiven werd gedrukt in een oplage van 1200 exemplaren voor de leerlingen, vrienden en relaties van de Grafische MTS Amsterdam.